

Jaciment de can Canyadell

Castellbisbal

Ubicació

Comarca:	Vallès Occidental
Lloc/Adreça:	Terme de Castellbisbal. Mas Can Canyadell. Crta. BV-151, km. 7,4 (08755 Castellbisbal)
Emplaçament	Crta C-243-c..de Terrassa a Castellbisbal, al km.8, el turó al peu de la carretera.

Coordenades:

Latitud:	41.51025
Longitud:	1.9826
UTM Est (X):	415098
UTM Nord (Y):	4595902

Classificació

Número de fitxa	08054-91
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Jaciment arqueològic
Estil / època:	Medieval Gòtic Modern
Segle	XIII-XV
Estat de conservació	Dolent
Notes de conservació:	Actualment no s'aprecia cap resta en superfície i el bosc ha crescut fins a cobrir tot el turó.
Protecció	Legal
Observacions protecció:	BCIL-3733-I
Número inventari	CC.AA. 3090
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada
Titular:	0853A00300005
Autoria de la fitxa	Raquel Valdenebro Manrique

Descripció

Hi ha referències de l'existència en aquest indret d'un monestir. Segons Carreras Candi, (1900): "al mig d'un bosc de pins, propietat de Can Ribot, a Castellbisbal, que encara sol anomenar-se la Capella, existeixen algunes migrades parets ran de terra, (...) és tot el que resta. (...) La tradició oral refereix, que la capella pertanyia al monestir". Malgrat que les notícies són molt deficientes, l'any 1988, durant la visita al lloc amb motiu de la realització de la Carta Arqueològica del Vallès Occidental, en la zona esmentada s'observaven restes de parets, així com fragments de teula en tota la part superior del petit turó. CC.AA

Observacions:

A la veïna casa de Can Ribot es conservava la imatge de Santa Magdalena, que fou lliurada al museu de Terrassa l'any 1936 per a la seva conservació. També es conservaven dues columnes de fusta, possiblement procedents de l'altar de l'església.

Història

Cal pensar que la comunitat de Santa Magdalena pertanyia a les deodades. Aquests grups eren en realitat grups de beguines formats per dones pobres, normalment vídues que s'acollien a unes regles molt senzilles i a una vida religiosa molt austera. Les deodades vivien amb senzillesa, recitaven comunitàriament l'ofici i pregaven amb assiduitat. Pel seu sustent feien feines útils: filaven llana, blanquejaven roba, atenien malalts etc. Hi ha constància de la presència de grups d'aquest tipus en forces llocs del Vallès. Concretant-nos en les deodades de Castellbisbal, no es pot precisar amb exactitud la data de la consagració del seu monestir, però si que es conserven alguns documents que permeten datar la seva existència. Així per exemple, el 19 de novembre de 1216 es coneix un llegat de 6 diners a Santa Magdalena de Castellbisbal. Aquesta donació permet afirmar que ja es trobaven constituïdes a començaments del segle XIII. La visita pastoral del 1303 permet afirmar que les deodades de Santa Magdalena tingueren bona fama entre la població. Altres documents que aporten testimoni de la seva presència venen del 1329, 1375, 1390 i 1420. Finalment, el 1434, el Papa Eugeni IV decidí ajuntar el convent castellbisbalenc al barceloní de Montalegrell, que eren religioses de sant Agustí. Amb tot, la unió dels convents no es degué realitzar, ja que el 1508 encara hi havia monges vivien a Castellbisbal. La visita pastoral del 1508 mostrava la capella de Santa Magdalena i Santa Llúcia sense portes i sense ornaments. El 1698 les visites pastorals encara fan esment de la capella en un intent de restaurar-la que no es degué fer, ja que la visita següent del 1778 la ignora. RUIZ I ELIAS (1998: 53)

Bibliografia

CARRERAS CANDI, F. (1900). Història de lo Castell-Bisbal. Aportacions històriques de l'Edat Mitjana . Barcelona .Estampa La Catalana, p.43-45 . RUIZ I ELIAS, A. (1998) Notes històriques: parròquia de Castellbisbal. Castellbisbal.

